

Çocuk

– Gökçe! · 07 Eylül 2015

ÇOCUK

terk edilmiş baş ağrılarımın sıcaklığında
bir çocuk kıyıya vurdu gülüşlerini
duvarlar kana boyandı
mavi olan deniz artık
iflah olmaz

ayrılık kokulu bir memleketin
koalisjonsuz arsızlıklarına asıldık
tırnaklarını acıya acıya yitirmek
saçlarını tek tek koparmak
ve bir nefeste ölmekti artık yaşamak
son kez

bir mahcubiyet kamçısı gibi
duyulmayan seslerin içinde,
çığlıklar birikti
zelzeleler koptu denizlerin dibinde
kum tanesini çakıl taşından sayanlar olmadı
mülteciydi bir yanımız
bir yanımız hiç kimse

sulardan durgun suskunlukla uyuduk
toprakların üstünde yatana
görmeliydi insanlar
tanklar geçerken üzerlerinden
yumrukları hissedilmedi
cüssesi savaş olmuş yüreklerin
bırakın acılar k'alsın
gül koklanmasın ayıbımızın üstüne

koskaca bir çocuk artık şiirlerim
ırmaklara akıyor terlerinden damlayarak
ayaklarından kayıyor nemli tuz tadı

çaresizlik dolanmış bedenine
sayamıyor kaç kere daha öleceğini

usul usul uzanmış
belli bile değil öldüğü
dirilecekte sanki
haykıracak engin göklere
maviye
insanlara
en çok da ona mülteci deyip
çocuk olduğunu anlamayanlara

dirilmeye lüzum yok
acıya meyil çok
dünyanın merhameti yok
toprak kokan yüreklere sarılan yok
çocuklara sahip çıkan
o da yok!

Gökçe Üstündağ / Eylül 2015